

"התנועה העממית למען פלסטין ומדינה אחת חילונית ודמוקרטית"

מלכתחילה לא היה פתרון בפלסטין לסכסוך בין התנועה הציונית לבין העם הפלסטיני, למעט הקמתה של מדינה חילונית ודמוקרטית אחת, שהוצעה ערב הנכבה של 1948 וגם אחר כך. הצעה זו ננטשה ב-1974 על-ידי אש"ף ולאחר מכן הוחלפה בפתרון "מדינה עצמאית" על 20% משטח ארץ-ישראל, והובילה להכרה במדינה הציונית כמדינה "יהודית". ואכן, אפשרות זו לא כללה את הפלסטינים, את השטחים שנכבשו ב-1948 ואת כל הפליטים מחוץ לפלשתינה, מהמשוואה הפלסטינית. זוהי סטייה גדולה מן ההצעה הפלסטינית המקורית.

עכשיו, הפתרון היחיד הוא לחשוב על פלסטין כמדינה אחת עם מדינה אחת, חילונית ודמוקרטית לכל אזרחיה. התברר כי פתרון שתי המדינות הוא אשליה בלתי אפשרית, וכי

המדינה הציונית, מאז תחילתה, התכוונה לכבוש ולהשתלט על כל פלסטין ולהפוך אותה ל"ארץ ישראל". הדבר נעשה באמצעות טיהור אתני מערכתי בצורת רדיפות, השוללות וגירוש הפלסטינים שעדיין חיים בארץ ישראל. תהליך זה נדחף להקמת מערכת אפרטהייד שמכילה את האוכלוסייה הפלסטינית בגטאות ובקניונים נפרדים המעמידים אותם לניצול כלכלי בוטה. זוהי מערכת המבוססת על חיסול האוכלוסייה הפלסטינית מהמסגרת המדינית של המדינה, בהעמדת פנים שהם מעניקים להם "אוטונומיה מורחבת", תוך ניצולם הכלכלי באמצעות "העסקתם" בשכר הנמוך ביותר. לפיכך, יש לשקול מחדש את הפתרון האמיתי לשאלה הפלסטינית לאור מדיניותה של המדינה הציונית ליישב את פלסטין ולהפיכתה ל"מדינה יהודית" ול"בסיס צבאי" מתקדם, כחלק מפרויקט השליטה האימפריאליסטית של המדינות הערביות: לשמור עליהן במצב של התפוררות והתפוררות, כדי לבזוז אותן ביעילות רבה יותר. לכן, העניין הפלסטיני הוא ללא ספק גורם ערבי, ופתרוננו קשור קשר הדוק למצב של העולם הערבי כולו. לכן, המאבק הפוליטי הפלסטיני צריך להיות משוחזר על בסיס ברור, בייחוד לאחר שיגרמו כל כך הרבה הפסד של אנרגיה וזמן במבוכה אינסופית של פתרונות פסאודו, משא ומתן אינסופי ווויתורים בלתי פוסקים. תחייתו ושחזורו של הפרויקט הפלסטיני דרושות יותר מתמיד ברגע מכריע זה. המדינה הציונית בלעה כמעט אדמות בפלשתינה הכבושה של 1948, וממשיכה מדי יום לספח שטחים גדולים ב"שטחים הכבושים" 1967, תוך הטלת מצור חמור על רצועת עזה, שעדיין נמצאת תחת כיבוש ישראלי, למרות שיצאה ממנה.

על-פי הצהרת מינכן (1 ביוני 29 ביולי 2012) בדבר מדינה דמוקרטית אחת בפלסטין ההיסטורית, אנו מציעים את תפיסת היסוד של "התנועה לפלסטין: תנועה לפלסטין: מדינה

דמוקרטית חילונית אחת". תנועה זו פועלת להשתתפות רחבה יותר של העם הפלסטיני, בארץ-ישראל ובתפוצות, וכן על חלקים מן האוכלוסייה היהודית, המקבלים את העקרונות האלה. המאבק הזה הוא משותף. מטרתו היא להרכיב חלופה עממית לפרויקט המדינה הדמוקרטית והחילונית ולפיתוח מאבק משותף המסוגל לפרק את המדינה הציונית ולבנות מחדש את החברה והמדינה על בסיס עקרונות ברורים המסכמים כדלקמן:

(1) הפתרון צריך להתחיל בצעדים לפירוק המדינה הציונית כישות מדינית וצבאית המבוססת על אידיאולוגיה גזענית. זהו העיקרון המרכזי המסדיר את החזון שלנו ומציב את הבסיס לפתרון אמיתי לסכסוך בן המאה הזאת מאז פרסום הצהרת בלפור ב-1917. במיוחד משום שאיננו עוסקים כאן בהופעתה של ישות המיוצגת בצורה מזויפת כמקלט לנפגעי הנאציזם, בעוד שהיא למעשה ישות קולוניאלית וחלק בלתי נפרד ממערכת השליטה האימפריאליסטית על האזור הערבי. האופי המיליטריסטי של ישות זו הולך יד ביד עם שאיפותיה לשלוט ולהרחיב. פירוק ישות זו הוא צורך אובייקטיבי כדי לסיים את תפקידה האימפריאליסטי ולחתוך את קשריה עם האימפריאליזם העולמי.

(2) פתרון זה חייב להבטיח זכויות לכל, ללא יוצא מן הכלל. זכויותיו של העם הפלסטיני הן בלתי ניתנות לערעור, ובמיוחד זכות השיבה לפליטים ופיצויים על אובדן רכוש. זכויות אלה הן בלתי ניתנות לערעור, שאינן ניתנות למשא ומתן, ועיקרון זה הוא יסודי בפתרון זה. עיקרון זה עומד בסתירה לאינטרסים ולזכויות היתר שניתנו על ידי המערכת הקולוניאלית לקהילה היהודית לאחר 1948 (כתוצאה מתהליך גירוש פלסטינים, החרמת אדמותיהם ורכושם ועיסוק פעיל בהעברת אוכלוסייה). על כן יש להדגיש כי כל הבעיות הנוגעות לרכוש ולדיור הנובעות ממנו חייבות להיפתר על פי עקרונות הצדק. היא צריכה להימנע מפגיעה חדשה בקהילה היהודית, שתאבד את זכויות היתר של המשטר הציוני הגזעני.

(3) המדינה החדשה, שתוקם על כל אדמת פלסטין ההיסטורית, היא מדינה פלסטינית, היא גם מדינה דמוקרטית וחילונית, המפרידה בין הדת למדינה ומגינה על החופש של כל האמונות הדתיות, כל שאר החירויות הפונדמנטליות. מדינה אשר נשענת על עקרון האזרחות, הגנה על המעמדות העממיים מפני עוני ואבטלה, תוך מתן חינוך חינוך וביטחון סוציאלי לכולם. זה יהיה מסוגל לעבוד על פורחת של כל צורות האמנות והתרבות.

(4) לאור העובדה שתוצאות סוף הסכסוך ייסוגו מחדש את המיקום הדמוגרפי בקרב הערבים הפלסטינים, יהודים ערבים ויהודים אשכנזים, תתברר סוגיית המיעוטים התרבותיים הנבדלים ותוכר הזכות לאוטונומיה תרבותית. בציון הקשר ההדוק בין הערבית לעברית, שתי השפות יוכרו כאלו הרשמיות. 5. פירוק המדינה הציונית מרמז על סיום ההגמוניה של הקפיטליזם והאימפריאליזם, משימה שתושלם באמצעות שחזור הכלכלה על בסיס חדש, שישקף את האינטרסים של המעמדות העממיים בפרט. בהקשר זה,

הבעיות המרכזיות שנוצרו על ידי הקולוניאליזם הקפיטליסטי ייפתרו הן מבחינת החלוקה הדמוגרפית והן מבחינת ביטול הבדלים משמעותיים ברמת החיים. יישום זה, יהיה אפשרי רק מחוץ הקפיטליזם.

6) הקמתה של מדינה זו באה כתוצאה ממאבק לאומי ומעמדי רב-ממדי. זהו מאבק משותף של העם הפלסטיני ושל העם היהודי, חופשי מן האידיאולוגיה הציונית. מאבק משותף זה הוא מכריע ומכריע, אבל זה אפשרי רק בתוך פתרון אמיתי המבטיח זכויות לכל. חשוב להדגיש את הקשר בין המאבק בפלסטין לבין המאבק בעולם הערבי כולו. פלסטין היא חלק מהעולם הזה והנוכחות הציונית נועדה במקור למנוע את עצמאותה ופיתוחה של העולם הערבי כולו.

7) יש להדגיש את תפקידם ותמיכתם של עמי העולם במאבק זה. המדינה הציונית נולדה מתוך פרויקט ההתנחלות הקולוניאלי, הקשור לרגע מסוים בהתפתחות המערכת הקפיטליסטית והקולוניאלית הבינלאומית. לכן, כל בני האדם יכולים להשתתף בעולם במאבק זה, בין אם באמצעות הפעלת לחץ על ממשלותיהם לקבוע מדיניות המבוססת על עקרונות הצדק והמשפט ו / או על ידי החרמת המדינה הציונית, המבוססת על שליטתה של ארץ אחרים, על גזענות ואפרטהייד ועל שימוש בדת בפרויקט הפוליטי שלה, וכן שימוש באלימות ובגירוש עמים ילידים, תוך שהיא משרתת את עצמה בשירות האימפריאליזם כדי לשלוט במשאבי העמים באזור ובעולם כולו.

כזה הוא החזון שלנו הכלול במסמך מייסד זה של "התנועה העממית למדינה החילונית והדמוקרטית של פלסטין", חזון לבנייה מחדש של המאבק על בסיס פרספקטיבה חדשה המסוגלת להקים מגמה פוליטית רחבה ופופולרית לכל מי מזדהים עם חזון זה לפלסטין: חזון של מדינה חילונית ודמוקרטית אחת.

עיקרי בלוג

תנועה עממית ל מדינה דמוקרטית חילונית אחת